

Кирота.

1866 г.

Ахъ вий гори, гънки гори —
 Гори Милетински!
 Та щомъ сте змибъ лѣтъ
 Все зелени вие,
 А на азъ съмъ усържда
 Млада и зела?
 И азъ искамъ да не платя,
 Сърце да не кидсамъ,
 Но какъ се, мили дружки,
 Кой би джкъ не плакалъ?
 Дѣ е моятъ довъръ татко? —
 У вѣ зана заробенъ.

Дѣ е мойъ свидна майка? —
 Трава надъ ней никне.
 Убиахъ братецъ, ни сестрица
 Да ме порасъцимъ;
 Едно върко мѣ имахъ,
 И него ми зехъ

